

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 10/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Holič, proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava V č. k. 36 Er 6209/2006-204 z 30. augusta 2021 a č. k. 36 Er 6209/2006-234 z 11. novembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy uzneseniami Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Er 6209/2006-204 z 30. augusta 2021 (ďalej len „uznesenie VSÚ“) a č. k. 36 Er 6209/2006-234 z 11. novembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“, spolu aj „napadnuté uznesenia“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu (ďalej len „napadnutý postup“).

Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutých uznesení a navrhuje vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež o priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení jedného z právnych nástupcov zomrelého oprávneného bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 36 Er 6209/2006. Okresný súd uznesením č. k. 36 Er 6209/2006-92 z 20. novembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 217/2018-177 z 10. decembra 2019 exekúciu zastavil a oprávnených zaviazal zaplatiť povinným spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 100 %. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. augusta 2020.

3. Okresný súd následne uznesením VSÚ uložil sťažovateľovi (spolu s ostatnými oprávnenými) povinnosť zaplatiť povinným spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. Proti tomuto uzneseniu podali všetci oprávnení i povinní sťažnosť. Okresný súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie VSÚ, a to tak, že uložil oprávneným zaplatiť *„povinným spoločne a nerozdielne sumu 221,22 Eur ako náhradu zaplateného súdneho poplatku v exekučnom konaní, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia“*.

4. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresnému súdu 3. decembra 2021 dovolanie. Ústavný súd zistil, že v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľ a okresný súd vykonáva úkony súvisiace s vyrubení súdneho poplatku za dovolanie.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta chybu v doručovaní, keďže rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 21 CoE 217/2018-177 z 10. decembra 2019 bolo doručované cez elektronickú schránku advokáta JUDr. Jozefa Holiča, nie Advokátskej kancelárii JUDr. Jozef Holič, s. r. o., hoci k 6. októbru 2017 prestal vykonávať advokáciu ako fyzická osoba.

6. Sťažovateľ argumentuje, že pred vydaním napadnutého uznesenia okresného súdu mu nebolo umožnené vyjadriť sa k veci, o ktorej súd konal. Namieta, že konanie nebolo verejné, že okresný súd *„nepripustil účastníka konania do konania a rozhodol bez vykonania elementárneho dokazovania“*.

7. Vo vzťahu k uzneseniu VSÚ sťažovateľ uvádza, že súd priznal z titulu náhrady trov konania povinným súdne poplatky, avšak o uplatnených trovách právneho zastúpenia nerozhodol. V sťažnosti poukázal na nesprávne označenie právneho zástupcu, avšak sudca na túto námietku nereagoval.

8. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho právna vec „*nebola prejednaná verejne o poplatkoch a trovách exekučného konania nebolo rozhodnuté v primeranej lehote*“, čím došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľa zaručených čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy uznesením VSÚ a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu VSÚ mohol podať sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť zákonný sudca okresného súdu. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti uzneseniu VSÚ podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 11. novembra 2021. Právomoc okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu VSÚ a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

12. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

13. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd telefonickým dopytom v informačnej kancelárii okresného súdu overil skutočnosť, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bolo podané 3. decembra 2021 dovolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

14. V danom prípade sťažovateľ subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptoval tým, že podal vo svojej veci dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010). Pri tomto konštatovaní ústavný súd nehodnotí prípustnosť podaného dovolania. Ústavná sťažnosť, ako aj dovolanie boli spísané a podané kvalifikovaným právnym zástupcom.

15. Vzhľadom na skutočnosť, že ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo o podanom dovolaní rozhodnuté, ústavný súd ju uplatnením zásady *ratio temporis* v tejto časti odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu